

Sygn. akt I C 1583/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Agnieszka Hreczańska - Cholewa

Protokolant Dorota Nitkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Z. Ś.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...) w Ł., (...) w B., (...) w P., (...) w Ł., (...) w Ł., (...) w S., (...) w G., (...) w P., (...) w K., (...) w W. i (...) w B.

o zapłatę I. oddala powództwo; II. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z 24 października 2012 r. powód Z. Ś. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa – (...) w Ł., (...) w Ł., (...) w B., (...) w P., (...) w S., (...) w G., (...) w K., (...) w W. i (...) w B. F. kwoty 190.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania za naruszenie dóbr osobistych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w trakcie 7 lat odbywania kary pozbawienia wolności naruszono jego godność osobistą poprzez osadzenie go w celach nie spełniających podstawowych standardów wynikających z konwencji międzynarodowych oraz Konstytucji RP. Powód podnosił, iż osadzony był w celach przeludnionych, w których nie były zachowane elementarne kryteria powierzchniowe przypadające na osadzonego (3 m⁽²⁾). Stan przeludnienia w celach mieszkalnych powodował naruszenie prawa do intymności, poczucie zagrożenia ze strony innych współosadzonych oraz nasilenie u powoda lęków i bezsenności. Powód wskazywał nadto, że w celach, w których został zakwaterowany, była wilgoć, w niektórych jednostkach penitencjarnych kąciki sanitarne nie były murowane, lecz oddzielone od reszty celi jedynie płytą pilśniową. Powód był również osadzony w celach z osobami palącymi papierosy, co prowadziło do osłabienia jego odporności, spadku kondycji psychicznej i fizycznej. W dalszej kolejności powód zarzucał, że w celach mieszkalnych był niewystarczający dostęp do światła słonecznego, co przyczyniło się do jego problemów ze wzrokiem oraz rozdrażnienia. Powód wskazywał także, iż w pozwanych jednostkach penitencjarnych nie zapewniono mu odpowiedniego dostępu do opieki medycznej, lekarstw oraz był lekceważąco traktowany przez funkcjonariuszy (...).

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, zastępowana przez (...) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana w pierwszej kolejności zarzucała, że powód nie wykazał, iż doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, a w szczególności nie udowodnił, by kumulatywnie wystąpiły w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności przez powoda niedogodności o znacznym stopniu nasilenia, powodujące naruszenie praw osadzonego. Odnosząc się do pobytów powoda w poszczególnych jednostkach penitencjarnych pozwany wskazywał, iż z uwagi na odległy czas pobytu powoda w tychże (...), częściowo nie jest możliwe precyzyjne odtworzenie powierzchni i gęstości zaludnienia w celach, w których powód był zakwaterowany. Niezależnie od powyższego pozwany podnosił, że nawet krótkotrwałe przebywanie w celach

przeludnionych, przy uwzględnieniu sytuacji więziennictwa w Polsce oraz poprzednio obowiązujących przepisów, a także wobec braku złej woli po stronie pozwanego, nie może być uznane za działanie bezprawne.

Pozwany podniósł nadto zarzut przedawnienia roszczenia powoda w części obejmującej okres osadzenia 3 lata wstecz od daty wniesienia pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Z. Ś. począwszy od 2002 r. do chwili obecnej odbywa karę pozbawienia wolności. W okresie tym osadzony był m.in. w (...) w Ł., (...) w B., (...) w P., (...) w S., (...) w G., (...) w K., (...) w W. i (...) w B..

W (...) w Ł. powód przebywał w okresach od 25.02.1999 r. do 16.04.1999 r. jako tymczasowo aresztowany, a następnie jako skazany: od 27.03.2002 r. do 23.05.2002 r., od 15.01.2003 r. do 18.03.2003 r., , od 28.07.2004 r. do 22.12.2004 r., od 05.01.2005 r. do 21.09.2006 r., od 30.10.2006 r. do 11.06.2007 r. Cele, w których osadzony był powód wyposażone były w kącik sanitarny oddzielony od pozostałej części pomieszczenia płytą pilśniową.

(dowód: informacja z 22.01.2013 r. o pobytach powoda w jednostkach penitencjarnych k. 36-37, przesłuchanie powoda k. 89-90)

W (...) w B. powód Z. Ś. przebywał w okresach: od 23.05.2002 r. do 26.11.2002 r., od 06.05.2004 r. do 19.05.2004 r., od 22.12.2004 r. do 05.01.2005 r.

(dowód: informacja z 22.01.2013 r. o pobytach powoda w jednostkach penitencjarnych k. 36-37, przesłuchanie powoda k. 89-90)

W (...) w P. powód osadzony był w okresie od 11.03.2010 r. do 01.04.2010 r. Przebywał tam w celi numer (...) o powierzchni 6,33 m², w której przebywało maksymalnie dwóch skazanych oraz w celi numer (...) o powierzchni 27,03 m², w której wraz z powodem osadzonych było maksymalnie 9 osób.

(dowód: informacja z 22.01.2013 r. o pobytach powoda w jednostkach penitencjarnych k. 36-37, informacja k. 71, przesłuchanie powoda k. 89-90).

W okresie od 15.01.2010 r. do 11.03.2010 r. powód przebywał w (...) w G., położonym w miejscowości Ł.. W okresie tym powód zakwaterowany był w celi numer (...) powierzchni 41,18 m², w której przebywało do 13 skazanych, celi numer (...) o powierzchni 20,49 m², w której łącznie przebywało do 6 osób oraz w celi numer (...) o powierzchni 41,18 m², w której osadzonych było maksymalnie 13 osób. Cele, w których kwaterowany był powód miały dostęp do światła dziennego oraz oświetlenia sztucznego, cele wyposażone były w głośniki radiowęzła. W okresie pobytu w (...) w G. powód korzystał z węzłów sanitarnych usytuowanych poza celami mieszkalnymi.

(dowód: informacja z 22.01.2013 r. o pobytach powoda w jednostkach penitencjarnych k. 36-37, notatka służbowa z 23.01.2013 r. k. 38, wyjaśnienia k. 39, przesłuchanie powoda k. 89-90)

W (...) w S. Z. Ś. przebywał w okresie od 21.09.2006 r. do 30.10.2006 r.

(dowód: informacja z 22.01.2013 r. o pobytach powoda w jednostkach penitencjarnych k. 36-37)

W (...) w K. powód osadzony był w okresie od 01.04.2010 r. do 18.08.2010 r. Powód przebywał w celach mieszkalnych numer (...), oddział (...), pawilon (...) oraz numer (...), oddział (...), pawilon (...), w których powierzchnia przypadająca na osadzonego wynosiła co najmniej 3 m². Cele te wyposażone były w podstawowy sprzęt kwaterunkowy w ilości odpowiadającej liczbie osób osadzonych. Z uwagi na układ architektoniczny pawilonu mieszkalnego (...), cele wyposażone są w niemurowane kąciki sanitarne, oddzielone zasłoną z nieprzejrzystego materiału w wysokości 2 m. W celach zapewniony był dostęp do światła dziennego oraz oświetlenia sztucznego.

(dowód: informacja z 22.01.2013 r. o pobytach powoda w jednostkach penitencjarnych k. 36-37, notatka służbowa z 22.01.2013 r. k. 40)

W (...) w W. powód osadzony był w okresie od 18.08.2010 r. do 09.08.2011 r. oraz od 07.09.2011 r. do chwili obecnej.

W trakcie dotychczasowych pobytów powoda we wskazanym (...) Z. Ś. osadzony był w celach numer (...) o powierzchni 15,66 m², numer (...) o powierzchni 15,92 m² oraz numer (...) o powierzchni 15,66 m², w których maksymalnie przebywało do 6 osadzonych. Cele te wyposażone były w podstawowy sprzęt kwaterunkowy. W celach znajdują się kącieki sanitarne oddzielone ścianami działowymi, zamykane drzwiami i oświetlone. Cele posiadają dostęp do oświetlenia dziennego i sztucznego. W ramach (...) w W. działa ambulatorium z ogólną izbą chorych. Dyżury lekarskie pełnione są w godzinach od 8.00 do 20.00.

(powód: informacja z 22.01.2013 r. o pobytach powoda w jednostkach penitencjarnych k. 36-37, notatka służbowa z 25.01.2013 r. k. 41-43)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego łącznie kwoty 190.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z niezapewnienia mu odpowiednich warunków bytowych podczas odbywania kary pozbawienia wolności w wyszczególnionych w pozwie jednostkach penitencjarnych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, wskazując, iż powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanego oraz wysokości dochodzonego roszczenia. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda w części, w jakiej dotyczą one pobytu powoda w jednostkach penitencjarnych za okres wcześniejszy niż 3 lat wstecz, licząc od dnia wniesienia pozwu.

Jak wynika z treści pozwu, zgłoszone w nim roszczenia majątkowe powód wywodził z faktu naruszenia dóbr osobistych, jakie miały miejsce w czasie jego pobytu w następujących jednostkach penitencjarnych: (...) w Ł., (...) w B., (...) w P., (...) w G., (...) w S., (...) w K., (...) w B.-F. i (...) w W.. Podstawę zgłoszonych roszczeń stanowi zatem przepis art. 24 k.c. Nie ulega wątpliwości, że skoro przepis art. 24 k.c. przewiduje odpowiedzialność majątkową za naruszenie dóbr osobistych, odsyłając m in. do art. 448 k.c., to do majątkowego roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. należy stosować terminy przedawnienia przewidziane dla roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym.

Kwestię przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym reguluje obecnie w art. 442¹ k.c. Zgodnie z tym przepisem, roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Powyższy przepis został wprowadzony do kodeksu cywilnego na mocy ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2007, Nr 80, poz. 538), która weszła w życie 10 sierpnia 2007 r., a więc niewątpliwie ma on zastosowanie w niniejszej sprawie.

Biorąc pod uwagę treść sformułowanych przez powoda zarzutów odnośnie warunków bytowych w pozwanych jednostkach penitencjarnych zdaniem Sądu należało stwierdzić, że powód już w trakcie kiedy dochodziło do wskazanych przez niego zaniedbań, miał wiedzę zarówno co do swojej szkody, jak i osoby zobowiązanej do jej naprawienia. Zdawał sobie bowiem sprawę, co naruszało jego dobra osobiste i kto jest za to odpowiedzialny. Skoro zaś powód wystąpił z pozwem w niniejszej sprawie w dniu 24 października 2012 r., podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia majątkowych roszczeń powoda w zakresie odnoszącym się do jego pobytu w (...) w okresie wcześniejszym, aniżeli 3 lata wstecz od dnia wniesienia pozwu, należało uznać za zasadny. Właściwą chwilą dla określenia początku trzyletniego biegu przedawnienia jest bowiem moment „dowiedzenia się o szkodzie”, gdy

poszkodowany „zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody”; inaczej rzecz ujmując, gdy ma „świadomość doznanej szkody” (por. uchwałę składu 7 sędziów SN z 11 lutego 1963 r., III PO 6/62, OSNCP 1964, nr 5, poz. 87).

W świetle powyższego należało zatem uznać, iż formułowane w pozwie roszczenia wywodzone z faktu niezapełnienia należytych warunków bytowych w trakcie pobytów powoda w (...) w Ł. (1999 r., 2002 r., 2003 r., 2004 r., 2006 r. i 2007 r.), w (...) w B. (2002 r., 2004 r., 2005 r.) oraz w (...) w S. (2006 r.), uległy już przedawnieniu.

W pozostałym zakresie natomiast roszczenia powoda formułowane względem (...) w W., (...) w P., (...) w K. oraz (...) w B. podlegały oddaleniu jako nie udowodnione.

Na wstępie należy wskazać, że podstawę prawną zgłoszonych w pozwie żądań stanowiły przepisy art. 23 w zw. z art. 24 w zw. z art. 448 k.c., zaś niezapełnienie odpowiednich, wymaganych przepisami, warunków bytowych powód upatrywał przede wszystkim w nadmiernym przeludnieniu cel mieszkalnych, niewystarczającym doświetleniu tych cel, braku murowanego, wydzielonego trwałymi ścianami, kącika sanitarnego zapewniającego intymność, a także nieprawidłowym działaniu wentylacji oraz ograniczeniu dostępu do ciepłej wody. Powód skarżył się również na sposób funkcjonowania więziennej służby zdrowia, wskazując, iż nie zapewniono mu należytego dostępu do pomocy medycznej. Z przesłuchania powoda wynikało również, iż zatrudnieni w pozwanych jednostkach penitencjarnych funkcjonariusze służby więziennej w sposób lekceważący odnoszą się do osadzonych, nie reagując na zgłaszanie przez nich postulaty.

Dla oceny zasadności zawartego w pozwie żądania niezbędne było zatem ustalenie, czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na to, że strona pozwana dopuściła się naruszenia wymienionych w pozwie obowiązków oraz czy fakt ten spowodował naruszenie dóbr osobistych powoda.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Art. 24 k.c. określa z kolei środki ochrony dóbr osobistych, wskazując że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonania naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności aby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie, a na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. W zakresie żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych cytowany art. 24 k.c. odsyła więc do przepisów o czynach niedozwolonych, w szczególności do art. 448 k.c., w myśl którego w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, m. in. odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Dodać należy, że podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa stanowi przepis art. 417 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przenosząc powyższe regulacje na grunt przedmiotowej sprawy, w pierwszym rzędzie wypada wskazać, że to na powodzie, jako żądającym ochrony dóbr osobistych spoczywał ciężar dowodu, iż dobra te zostały naruszone przez działania pozwanego Skarbu Państwa. Zgodnie bowiem z regułą wynikającą z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego w procesie o ochronę dóbr osobistych, przewidziane w art. 24 k.c. dotyczy tylko bezprawności działania zagrażającego dobrom osobistym lub powodującego ich naruszenie – w razie udowodnienia przez powoda ich faktycznego naruszenia przez wskazane jednostki organizacyjne Skarbu Państwa, pozwany w celu uniknięcia odpowiedzialności musiałby wskazać, że działania powodujące naruszenie były zgodne z prawem.

W ocenie Sądu, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie pozwala na stwierdzenie, by w realiach przedmiotowej sprawy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. W szczególności podnieść należy, że powód

nie wykazał, na czym owe naruszenie miałyby polegać oraz jakie są jego skutki. W treści pozwu powód jedynie hasłowo wymienił zarzuty odnoszące się do nieprawidłowych warunków bytowych, w jakich odbywał karę pozbawienia wolności w pozwanych jednostkach penitencjarnych. Na potwierdzenie prawidłowości stawianych zarzutów nie powołał jednak żadnych dowodów, które pozwoliłyby na zweryfikowanie jego twierdzeń. Zaznaczyć przy tym należy, że same twierdzenia powoda, które zostały w całości zakwestionowane przez stronę pozwaną, nie mogą stanowić wystarczającego dowodu potwierdzającego okoliczność naruszenia dóbr osobistych przez pozwanego. Wobec jednoznacznego stanowiska strony przeciwnej, powód winien był zaoferować odpowiednie dowody, pozwalające stwierdzić jakie były warunki odbywania kary pozbawienia wolności w pozwanych jednostkach penitencjarnych oraz, czy naruszyły one dobra osobiste powoda.

Odnosząc się do zarzutu przeludnienia cel mieszkalnych, na wstępie wypada wskazać, iż, jak się przyjmuje w orzecznictwie, osadzenie skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności w przeludnionych celach, przy braku oddzielenia urządzeń sanitarnych od reszty pomieszczenia i niezapewnienie wszystkim skazanym osobnego miejsca do spania może stanowić naruszenie dóbr osobistych: godności i prawa do intymności i rodzić odpowiedzialność Skarbu Państwa na podstawie art. 24 i art. 448 k.c. /tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lutego 2007r., V CSK 431/2006, OSNC 2008/1, poz. 13/.

W niniejszej sprawie ustalono, że powód Z. Ś. przebywał w (...) w P. w okresie od 11.03.2010 r. do 01.04.2010 r. Osadzony był wówczas w celach mieszkalnych nr (...), w których zachowana była norma 3 m² powierzchni mieszkalnej, przypadającej na jednego osadzonego. Norma ta zachowana była również w (...) w G., w którym powód przebywał w okresie od 15.01.2010 r. do 11.03.2010 r. W okresie tym powód zakwaterowany był w celi numer (...) o powierzchni 41,18 m², w której przebywało do 13 skazanych, celi numer (...) o powierzchni 20,49 m², w której łącznie przebywało do 6 osób oraz w celi numer (...) o powierzchni 41,18 m², w której osadzonych było maksymalnie 13 osób. Z przedłożonej przez pozwanego notatki służbowej, sporządzonej przez E. G., młodszego inspektora Działu (...) w (...) w G. wynika, że powód w jednostce tej korzystał z węzłów sanitarnych usytuowanych poza celami mieszkalnymi, stąd ewentualne zarzuty powoda odnoszące się do naruszenia jego prawa do intymności w powyższym zakresie nie są zasadne. Z informacji zastępcy kierownika Działu (...) (...) w G. wynika ponadto, iż osadzeni mieli zapewniony dostęp do światła słonecznego w celach, mając jednocześnie możliwość doświetlenia cel oświetleniem sztucznym o właściwym natężeniu, do którego zapewniony jest stały dostęp.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził również stawianych przez powoda zarzutów odnośnie niewłaściwych warunków bytowych w (...) w K.. W jednostce tej Z. Ś. osadzony był w okresie od 01.04.2010 r. do 18.08.2010 r. Powód przebywał wówczas w celach mieszkalnych numer (...), oddział (...), pawilon (...) oraz numer (...), oddział (...), pawilon (...), w których powierzchnia przypadająca na osadzonego wynosiła co najmniej 3 m⁽²⁾. W celach tych osadzeni mieli zapewniony dostęp do sprzętu kwaterunkowego, zapewniającego miejsce do spania i spożywania posiłków. Przedłożona przez pozwanego notatka służbowa (k.40) potwierdza zarzut powoda, iż cele mieszkalne, w których był osadzony, istotnie, nie posiadają oddzielnych murowanych toalet, lecz wyposażone są w kąski sanitarne, oddzielone od pomieszczenia mieszkalnego zasłoną z nieprzejrystego materiału w wysokości 2 m. Okoliczność ta, sama w sobie, wedle Sądu nie jest jeszcze wystarczająca dla przyjęcia, by w realiach przedmiotowej sprawy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Podnieść bowiem należy, że bezsprzecznie sam fakt osadzenia w warunkach więziennych musi się wiązać z pewną ingerencją w sferę prywatności osadzonych. Sama natura kary pozbawienia wolności, charakteryzuje się ingerencją w przedmiotową sferę praw i wolności. Powód jednak, podobnie jak każdy inny obywatel, popełniając czyn zabroniony i licząc się z możliwością ukarania karą pozbawienia wolności, musi jednocześnie mieć na uwadze, że ograniczeniu ulegnie jednocześnie szereg innych jego praw i wolności. W ocenie Sądu prawo do prywatności jest jednym z tych przywilejów obywatelskich, które w warunkach odbywania kary pozbawienia wolności ulegają ograniczeniu. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na fakt, iż w (...) w K. powód osadzony był przez stosunkowo krótki okres czasu (ok. 4 miesiące), stąd stan ograniczenia jego prawa do intymności, związany z niezapewnieniem murowanych toalet, nie trwał długo. Załączona do akt sprawy notatka służbowa z (...) w K. pozwala nadto stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom powoda, w pozwanym (...) osadzeni mieli zapewniony wystarczający dostęp do oświetlenia, zaś ewentualne przerwy w dostawie energii elektrycznej,

wynikały z wewnętrznych zarządzeń dyrektora jednostki i miały miejsce w godzinach apelu porannego i wieczornego, oraz w trakcie przygotowywania posiłku. Wyłączanie energii elektrycznej w godzinach nocnych spowodowane jest natomiast względami bezpieczeństwa przeciwpożarowego. W celach mieszkalnych, w których osadzony był powód, przeprowadzono komisyjne badanie oświetlenia, którego wyniki potwierdzają zgodność jego natężenia z obowiązującymi normami. Wobec powyższego, zdaniem Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, by nastąpiło naruszenie dóbr osobistych powoda, poprzez niezapełnienie mu należytego oświetlenia w celach mieszkalnych. Abstrahując od kwestii zasadności powyższego zarzutu na marginesie nadmienić wypada, iż powód w żaden sposób nie wykazał, by wskutek ewentualnego ograniczenia dostępu do oświetlenia dziennego oraz sztucznego, miało u niego dojść do pogorszenia stanu zdrowia psychicznego, nasilenia lęków i bezsenności. Same twierdzenia powoda w tym zakresie, wedle Sądu nie mogą stanowić wystarczającego dowodu, który potwierdziłby zasadność stawianych zarzutów.

Przeprowadzone w sprawie dowody nie pozwalają nadto przyjąć, by do naruszenia dóbr osobistych powoda miało dojść w trakcie jego pobytów w (...) w W., w którym Z. Ś. osadzony był w okresie od 18.08.2010 r. do 09.08.2011 r. oraz od 07.09.2011 r. do chwili obecnej. W szczególności wskazać należy, iż nie potwierdził się podnoszony przez powoda zarzut osadzenia go w warunkach przeludnienia, albowiem w trakcie odbywania kary w pozwanym (...) powód miał zapewnioną normę powierzchni mieszkalnej minimum 3 m⁽⁽²⁾⁾. Cele te wyposażone były w podstawowy sprzęt kwaterunkowy oraz sprawnie działającą wentylację. W celach zapewniony był dostęp do oświetlenia dziennego oraz sztucznego. Wszystkie cele posiadają murowane kąciki sanitarne, oddzielone trwałymi ścianami od pomieszczenia mieszkalnego, a zatem brak jest podstaw do formułowania zarzutu odnośnie naruszenia prawa do intymności powoda.

Mając na względzie poczynione wyżej rozważania, w przekonaniu Sądu w niniejszej sprawie powód nie udowodnił, by w trakcie pobytu we wskazanych przez niego jednostkach penitencjarnych nie zapewniono mu podstawowych warunków bytowych oraz, by doszło w ten sposób do naruszenia jego dóbr osobistych. Zaoferowany przez powoda materiał dowodowy nie potwierdził zarzutów odnośnie osadzenia go w warunkach przeludnienia, a ta okoliczność stanowiła podstawowy zarzut formułowany przez powoda.

Na gruncie przedmiotowej sprawy powód nie wykazał również, by w poszczególnych jednostkach penitencjarnych kwaterowany był z osobami palącymi wyroby tytoniowe, by znajdował się w stanie zagrożenia ze strony pozostałych współosadzonych lub też, by funkcjonariusze służby więziennej odnosili się do niego w sposób lekceważący. Powód nie przedstawił również żadnych dowodów, z których wynikałoby, iż w trakcie osadzenia kiedykolwiek odmówiono mu udzielenia świadczeń medycznych oraz lekceważono jego problemy ze zdrowiem. Raz jeszcze wypada podkreślić, że same twierdzenia powoda dotyczące różnego rodzaju niedogodności związanych ze stanem (...), w których odbywał karę pozbawienia wolności, nie są wystarczające dla wykazania faktu naruszenia jego dóbr osobistych.

W świetle całokształtu poczynionych rozważań Sąd doszedł do przekonania, że roszczenia powoda (w zakresie, w jakim nie uległy przedawnieniu), nie zostały przez niego tak co do zasady jak i wysokości udowodnione i z tej przyczyny podlegały one oddaleniu. Podkreślić bowiem należy, że samo niezadowolenie z warunków bytowych w (...) oraz odczuwanie negatywnych emocji związane jest z samą istotą odbywania kary izolacyjnej, wynikającym z tego ograniczeniem w sferze prywatności, brakiem swobody dokonywania wyborów, koniecznością przebywania w towarzystwie innych, przypadkowych osób, świadomością izolacji i perspektywą dalszego jej trwania. Nie sposób także pominąć tego, że kara pełni w systemie społecznym funkcję sprawiedliwościową i zmierza do wyrównania swoistej krzywdy, jaką powód wyrządził popełniając przestępstwa). Innymi słowy, to że odbywając karę powód może mieć poczucie pewnego dyskomfortu jest właśnie istotą dolegliwości karnej i funkcją kary, jaka ma u niego wywołać przeświadczenie, że naruszanie ładu społecznego i prawnego zawsze będzie wiązać się z nieuchronną reakcją Państwa stojącego przeciw na straży tego ładu. Dopóki zaś stopień tych dolegliwości nie przekracza tego co mieści się w istocie kary i nie osiąga stopnia traktowania nieludzkiego (a tego powód nie wykazał) brak jest zdaniem Sądu podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia.

Mając na uwadze powyższe względy powództwo należało oddalić, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd stosownie do art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu, z uwagi na jego trudną sytuację materialną.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)